

Vladimir Stipetić*

MAGDA PERIŠIN

(1926.-2010.)

Magda mi je bila prijateljica od studentskih dana. Desetljećima smo bili bliski. Radili smo skupa na fakultetu. Družili se prijateljski.

Još za studija saznao sam o njenoj mladosti u Splitu i Dalmaciji. Po korijenima Bračanka, po osjećaju Splitska, igrala se na Bačvicama i, kao i svi mladi, šetala po splitskoj pjaci. Često je pričala o tome Splitu kojeg više nema.

A onda je došla talijanska okupacija. Magda, kao i mnogi splitski srednjoškolci, sudjeluje u demonstracijama protiv talijanske okupacije, dijeli letke, priključuje se antifašističkom pokretu. Mlada skojevka i već partizanka, na Braču i Šolti organizira, s glavom u torbi, otpor okupatoru: progone je Talijani, ustaše, a potom i Nijemci.

Stiže 1944. na Vis, na oslobođeni teritorij. Baš tamo se u nju i u njene plave oči zagledao Ivo. Ali tek će je u Zagrebu na studiju bolje upoznati, osvojiti i potom oženiti.

Nakon diplome, Magda je prvo radila kao nastavnica na srednjoj Trgovačkoj školi u Zagrebu. Kasnije je prešla na Visoku privrednu školu, a od 1967., pa sve do mirovine bila mi je kolegica na Ekonomskom fakultetu – profesorica na Katedri za statistiku.

Njene su glavne osobine bile ispravnost i samozatajnost. Nigdje i nikad nije se gurala, niti grabila pozicije. Bila je izuzetna, dobra i sposobna profesorica. Omiljena među profesorima i studentima.

---

* V. Stipetić, akademik. Riječ na ispraćaju Magde Perišin, Zagreb, Krematorij, 27.12.2010.

Upornim i uspješnim djelovanjem na području statistike stekla je trajan ugled među svim nastavnicima i studentima Ekonomskoga fakulteta. Svojom dobronamjernošću i pripravnnošću uvijek je pomagala studentima; ali je i razumijevala brige i teškoće svojih prijatelja, suradnika i kolega; iskreno se radovala i priznavala njihove uspjehe. Magda Perišin time je zaslužila duboko poštovanje i iskrenu zahvalnost ekonomske struke, kolega i tisuća studenata kojima je predavala statistiku. Trebalo bi, vjerojatno, po njezinu načinu, zaključiti ovu ocjenu jednim *understatementom* i reći da Magda svojoj sredini – Ekonomskom fakultetu – nije ostala ništa dužna. Svojim životnim *credom* ona je zadužila društvo i ekonomsku zajednicu, zasluživši naše poštovanje i zahvalnost.

Pripadala je onoj kategoriji nastavnika koji su nadahnuti tradicijama starih sveučilišta, smatrali da *universitas* čine ne samo profesori, već zajednica profesora i studenata. Prelazila je urođenom demokratičnošću prostor koji je dijelio đaka od profesora, stalno oslušujući studentske tegobe i njihove probleme, stručne i ljudske. Studenti su osjećali tu njenu neposrednost i jednostavnost, otvorenost, ponekad – rekao bih – čak prijateljstvo, pri čemu nikada nije dovodila u pitanje ugled profesora. Svakome je pomagala, ako je ikako mogla. Kao da se zavjetovala da će svakome pomoći, razgovorom ili savjetom. I takvom će je zapamtiti generacije njenih studenata statistike.

Skromnost jer bila Magdina karakterna crta. Životni joj je stil bio patricijski nenapadan, bez iole većih zahtjeva i želja. Ubrajala se u onu grupu naših znanstvenih i kulturnih radnika koji nisu tražili ili vapili za materijalnim probicima – više je voljela davati nego primati.

Magda nije propovijedala načela skromnosti, samozatajnosti i ljubavi prema drugima, već je živjela po njima, dajući primjer drugima.

Magda je bila 59 godina i 2 mjeseca u braku s preminulim suprugom Ivom. Bila mu je svojom velikom ljubavlju, pažnjom i strpljenjem ključni oslonac za težak, zahtjevan i buran život političara i znanstvenika, kojim je on živio. Sa suprugom je prošla njegove teške bolesti, iz kojih se uspio izvući kao medicinsko čudo. Ivo mi je i sâm često govorio kako ničega ne bi bilo da nije Magde. Zajednički su odgajali djecu Tenu i Damira, veselili se njihovom odrastanju i uspjesima unuka. Magda je bila stožer obitelji, njezin glavni stup.

Pod mirogojskim krošnjama, zajedno sa svojim životnim drugom Ivom, snivali nam vječni san. Bili ste svjetlost mnogima. Neće vas skrivati urna, već ćete zauvijek ostati na mjestu povišenu, kojem pripadate, zbog svega onoga što ste učinili na opću korist.

Odlaskom Magde moja je generacija izgubila prijatelja dobronamjernih i plemenitih osjećaja, čovjeka koji se na svome životnome putu trudio činiti dobro kada god je to bilo moguće. Zaslužila je naše simpatije, štovanje i zahvalnost: takva će vječno ostati u sjećanju svojih kolega, prijatelja i susjeda.

Opraštamo se danas s Magdom (mi – kolege, prijatelji, susjedi i tisuće negdašnjih studenata) znajući da nepovratno gubimo krasnoga čovjeka i divnoga kolegu.

Nećemo je više vidjeti.

Nećemo je više slušati.

Ali nećemo je ni htjeti niti moći zaboraviti.